

1409 ²⁰/₁₁ 15: 2. Beh. af F. t. L. om særlig Stempelafgift ved Overdragelse af offentlige Værdipapirer. 1410

heder, der begaas af Lovgivningsmagten, er det dog ikke Meningen, at man skal ræsonnere som saa: Det klarer de Mennesker saamænd nok, de er jo fiffigere end vi, og saa i den Anledning læsse alle mulige unødige Byrder paa dem. Det var dog Meningen, at ogsaa vi efterhaanden skulde lære af Livet, skulde søge at lette Livet for Samfundsborgerne. Vi sidder dog endelig ikke her for at gøre det besværligere for Borgerne, tværtimod for at gøre det lettere for dem. Og naar den højtærede Finansminister sagde, at om de Henstillinger, der var kommet fra Vekselererstanden, gjaldt det samme som om Indstillingerne til Raadet, at de lugtede — jeg tror, han sagde: smagte — af Egennytte, maa jeg dertil sige, for det første, at der var det med disse Henstillinger i „Den politiske Kandestøber“, at de lugtede netop *ikke* af Egennytte, det passer altsaa ikke, men det ser jeg bort fra, og dernæst, at jeg netop har det bestemte Indtryk i Mod-sætning til den højtærede Minister, at Vekselererstanden har stillet sig fuldkommen loyalt. Den har ikke koncentreret sin Modstand særlig mod, at den skal af med saa og saa mange Penge, mod den høje Skat, end ikke mod den nu foreslaaede meget høje Skat, den har den fundet sig i, den har kun koncentreret sin Opmærksomhed om det Formaal, at de Forhold, hvorunder den kom til at leve, ikke blev utaalelige ved en generende Kontrol, og det kan man ikke sige noget til. Derom kan man ikke sige, at det smager eller lugter af Egennytte. Det er ikke andet end en fuldkommen rimelig Fordring, der stilles paa loyal Maade. Man siger: Vi vil gerne betale, naar det skal være, vi finder det ganske vist urimeligt og ikke stemmende med finansvidenskabelige Principper, men det kan vi ikke afgøre, det maa den høje Rigsdag og Regeringen afgøre, vi vil blive de loyale Opkrævere af Skatten, men det, vi beder om, er, at det ikke bliver indrettet saaledes, at det bliver en Plage, et Besvær, en Gene. Naar man optræder saaledes, synes jeg ikke, at man fortjener, at det skal siges, at ens Optræden lugter af Egennytte.

Den højtærede Minister er stadig for-
elsket i sit eget Ændringsforslag eller i

alt Fald i det Ændringsforslag, der stammer fra ham, og som Udvalgets Flertal har accepteret, hvorefter det foreslaar at indsætte „senest Dagen efter at“, medens det af mig foreslaaede gaar ud paa „eller saa snart ske kan uden unødigt Ophold“. Udvalgets Forslag er en meget lidt fyldstgørende Bestemmelse. Jeg maa vedblivende hævde, at mit Forslag slutter sig til det givne Tilfælde som Handsken om Haanden. Det vil, som nævnt, ogsaa kunne virke til at gøre Opgørelsen hurtigere, til, at den bliver udfærdiget paa selve Dagen i de Tilfælde, hvor det lader sig gøre. Det fritager kun Vekselererne i de Tilfælde, hvor det ikke lader sig gøre. Og det kan dog ikke være Meningen at ville tvinge dem til noget, som ikke lader sig gøre. Den højtærede Minister siger, at de kan udfærdige disse Opgørelser, saa snart Salget er sket. Ja, saa snart Salget er konstateret, saa snart Prisen er konstateret, kan man gerne sige, at der sker en Opgørelse, men det er ikke det, der her er Tale om. Der er her Tale om en Afregning, og den kan fornuftigvis først finde Sted, naar man udleverer den Ting, man har solgt. Saaledes gaar det dog i alle Livets Forhold, at i det Øjeblik, man udleverer det, man har solgt, giver man samtidig sin Opgørelse, og saa betales der. Mit Forslag om, at Opgørelsen skal udfærdiges „saa snart ske kan uden unødigt Ophold“, er en god handelsretlig Regel, der findes i en Mængde ganske tilsvarende Forhold. Hvis den højtærede Finansminister konfererede noget mere med sin Kollega Handelsministeren, vilde han vide dette og vide, at netop i tilsvarende Forhold er der i Vekselerernes Vedtægt indført en saadan Bestemmelse, ikke alene med Handelsministeriets Konsens, men fordi Handelsministeriet maatte anse det for naturligt og adækvat.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om denne Tvang til at udfærdige Opgørelser, Notaer, naar de dog ikke skal stemples, og der ikke ud fra selve Lovforslagets Hensigt foreligger en saadan Nødvendighed. Herom siger den højtærede Minister: Det skal ske, fordi der i alle Tilfælde skal affattes Opgørelser, da Ministeriet skal afgøre, hvilke der er stempel-